

Sygn. akt VI GC 264/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekretarz sądowy Magdalena Kamuda

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: M. W.

przeciwko : (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w B.

o zapłatę: 166.060,00 zł

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda M. W. na rzecz pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w B. kwotę 3.692,00 zł (trzy tysiące sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 264/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 marca 2015 r.

Pozwem złożonym w sprawie powód M. W. prowadzący działalność pod firmą Przedsiębiorstwo (...) – M. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. sp. k. kwoty 166.060,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2009 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarły w dniu 18 lipca 2008 r. umowę zlecenia. Powód wykonał swoje zobowiązanie określone w § 1 umowy i na tej podstawie wystawił pozwanemu faktury na łączną wysokość 579.500,00 zł. Pozwany otrzymane faktury przyjął bez zastrzeżeń, jednakże swoje świadczenie spełnił tylko w części, tj. zapłacił kwotę 413.440,00 zł. Powód wskazał, że w przedmiotowej sprawie dochodzi brakującej części należności w wysokości 166.060,00 zł. Powód wzywał pozwanego do dobrowolnej spłaty zobowiązania, jednakże bezskutecznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę z dnia 18 lipca 2008 r., jednakże podniósł, iż umowa została zawarta na czas określony do dnia 31 września 2008 r., a nadto strony ustaliły, że należna powodowi prowizja zostanie wypłacona po spełnieniu łącznie dwóch warunków: podpisania kontraktu przez Zleceniodawcę z Zamawiającym (Generalnym Wykonawcą) oraz po wpłaceniu przez Zamawiającego (Generalnego Wykonawcę) zaliczki określonej przez umowę. Pozwany naprowadzał, że pierwszy

z zastrzeżonych warunków został spełniony, gdyż w dniu 06 sierpnia 2008 r. podpisał umowę z Generalnym Wykonawcą tj. spółką (...) S.A., jednakże niespełniony został drugi z zastrzeżonych warunków gdyż (...) S.A. nie wypłacił pozwanemu zaliczki przewidzianej w ww. umowie zawartej pomiędzy pozwanym a Generalnym Wykonawcą. Według pozwanego powód miał pełną wiedzę o fakcie braku zapłaty zaliczki, co wynikało z tego, iż Inwestorem na inwestycji przy ul. (...) w W. była spółka (...) sp. z o.o., której jedynym wspólnikiem i prezesem zarządu jest powód. W ocenie pozwanej spółki z uwagi na powyższe powód nie wystawił pozwanemu faktury VAT w terminie wynikającym z umowy. Pozwany podniósł, że wobec braku spełnienia jednego z warunków, o którym mowa w umowie stron, pozwany nie miał obowiązku wypłacić powodowi prowizji zastrzeżonej w umowie, a skoro umowa została zawarta na czas określony do dnia 31 września 2008 r., to uległa rozwiązaniu z upływem tego terminu. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się na okoliczność, iż umowa zlecenia przedawnia się z upływem dwóch lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Dalej pozwany wskazał, że powód nie udowodnił zasadności ani wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Jednocześnie jednak wskazał, że nie kwestionuje faktu, iż strony poczyniły ustnie ustalenia co do płatności kwoty 475.000 zł netto na rzecz powoda, dalej wyjaśniając, że miał wpłacić powodowi taką kwotę pod warunkiem, że Generalny Wykonawca (...) S.A.) będzie realizował płatności na rzecz pozwanego z tytułu wykonanych przez niego robót budowlanych. Jeżeli więc pozwana spółka otrzymywała wynagrodzenie od (...) S.A., powód wystawiał fakturę i pozwana przekazywała określone kwoty na jego rzecz.

Pozwany podniósł także, że w trakcie wykonywania przez niego robót budowlanych, na inwestycji przy ul. (...) w W., ujawniły się wady stolarki okiennej powstałe z winy Generalnego Wykonawcy. Wobec stwierdzonych wad Generalny Wykonawca nie zrealizował wszystkich płatności na rzecz pozwanej gdyż inwestor (powód) wstrzymał płatności na jego rzecz. Pozwana spółka nie została dopuszczona do wykonania prac naprawczych przez Generalnego Wykonawcę i Inwestora, dlatego też – w ocenie pozwanego – niezrozumiałe jest, że powód domaga się zapłaty, kiedy płatność uzależniona jest de facto od podjęcia uprzednich działań przez samego powoda.

Pismem z dnia 07 października 2014 r. powód wskazał, że brak jest podstaw do uznania, iż zawarte w umowie stron warunki wypłaty wynagrodzenia nie zostały spełnione, ponieważ doszło zarówno do podpisania umowy przez pozwanego z Generalnym Wykonawcą jak też wypłacenia przez Generalnego Wykonawcę zaliczki. W ocenie powoda wystawiane przez niego faktury dokładnie wskazywały na podstawę umowną ich wystawienia tj. umowę z dnia 18 lipca 2008 r., a pozwany dokonywał płatności w tytule wpisując numery faktur, tak więc w ocenie strony powodowej brak jest podstaw do uznania, iż pozwany nie wiedział na jakiej podstawie dokonywał tych płatności. Dalej powód wskazał, że pozwany nigdy nie kwestionował obowiązującej umowy, podstaw wystawionych faktur, ich zasadności lub wielkości zobowiązania umownego. Powód podkreślił, że umowa stron nie uzależnia wypłaty wynagrodzenia powodowi od zapłaty całości wynagrodzenia przez Generalnego Wykonawcę, lecz od wpłaty zaliczki na poczet ceny. Zdaniem powoda oznacza to, że niezależnie od wysokości wynagrodzenia wypłaconego pozwanemu, był on zobowiązany do zapłaty całości zobowiązania wobec powoda. Zdaniem powoda z tytułu braku „ostatniej płatności za stolarkę” pozwany powinien dochodzić swojego roszczenia od Generalnego Wykonawcy, lecz nie może mieć to związku z prawidłowym wykonaniem zobowiązania na rzecz powoda. Ponadto powód wskazał, że nawet gdyby uznać, iż nie został spełniony warunek zapłaty zaliczki wskazany w umowie, strony dokonały w tym zakresie modyfikacji umowy w formie ustnej. Ponadto odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczeń, wskazał, że bieg terminu przedawnienia został przerwany przez uznanie długu tj. płatność części zobowiązania, a także oświadczenie J. O. złożone na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r. w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla W. (...) X Wydział Karny pod sygn. akt X K 760/12. Powód podniósł również, że umowa zawarta przez strony nie jest umową zlecenia, dlatego też ma do niej zastosowanie trzyletni – a nie dwuletni termin przedawnienia roszczeń. Dodatkowo powód naprowadzał, że nawet gdyby uznać jego roszczenie za przedawnione, to pozwany składając oświadczenie o uznaniu długu po upływie okresu przedawnienia zrzekł się zarzutu przedawnienia. Jednocześnie powód wskazał, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa, ze względu na okoliczność, iż jeszcze 16 maja 2013 r. pozwany składał oświadczenia, które dowodziły świadomości istnienia zobowiązania i tym samym uzasadniały przekonanie powoda, że zobowiązany uczyni zadość roszczeniu. Ponadto powód wskazał, że zakwestionowanie stolarki okiennej przez Głównego Wykonawcę nie ma związku z realizacją zobowiązania.

W dalszym toku sprawy strony podtrzymały dotychczas prezentowane stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana spółka (...) sp. z o.o. sp. k. powstała w drodze przekształcenia spółki jawnej pod firmą (...) sp. j. Uchwała w sprawie przekształcenia spółki została podjęta w dniu 09 stycznia 2014 r.

W dniu 18 lipca 2008 r. powód M. W. zawarł z pozwanym (...) sp. z o.o. sp. k. umowę dotyczącą współpracy stron. W przedmiotowej umowie wskazano, że dotyczy ona jednorazowej współpracy pomiędzy stronami w zakresie wykonywania przez Zleceniobiorcę (powoda) na rzecz Zleceniodawcy (pozwanego) następujących usług: pośrednictwa przy wprowadzeniu Zleceniodawcy do realizacji kontraktu budowlanego w zakresie produkcji i montażu stolarki okiennej drewnianej i aluminiowej dla inwestycji w W. „Apartamenty przy K. P.”, przy ul. (...) w W. oraz wykonywania prac w zakresie marketingu i reklamy, preferujących produkty oferowane przez pozwanego u Zamawiającego (Generalnego Wykonawcy) (§ 1 umowy). Zgodnie z regulacjami zawartymi w paragrafie 4 umowy, wysokość prowizji z tytułu realizacji kontraktu przedłożonego do realizacji przez Zleceniobiorcę strony ustaliły na kwotę 475.000,00 zł netto.

Prowizja miała zostać wypłacona Zleceniobiorcy w terminie 14 dni od daty spełnienia łącznie dwóch warunków: podpisania kontraktu przez Zleceniodawcę z Zamawiającym (Generalnym Wykonawcą) oraz po wpłaceniu przez Zamawiającego (Generalnego Wykonawcę) zaliczki określonej przez umowę (§ 4 umowy).

W paragrafie 5 strony ustaliły, że przedmiotowa umowa zostaje zawarta na czas określony do dnia 31 września 2008 r. Zmiany umowy wymagały formy pisemnej w postaci aneksu pod rygorem nieważności (§ 6 pkt 1 umowy).

(dowód : odpis z KRS pozwanej spółki (k. 11-16), umowa z dnia 18.07.2008 r. (k. 17-18), częściowe zeznania powoda M. W. (nagranie rozprawy z dnia 03.03.2015 r. k. 406), zeznania przedstawiciela pozwanego J. O. (nagranie rozprawy z dnia 03.03.2015 r. k. 406)

Pozwana spółka w dniu 06 sierpnia 2008 r. podpisała umowę z Generalnym Wykonawcą spółką (...) S.A. czym została wprowadzona do realizacji kontraktu budowlanego w zakresie produkcji i montażu stolarki okiennej drewnianej i aluminiowej dla inwestycji w W. „Apartamenty przy K. P.” przy ul. (...) w W.. Inwestorem na ww. inwestycji była spółka (...) sp. z o.o. w W., której jedynym współnikiem i prezesem zarządu jest powód M. W..

Generalny Wykonawca spółka (...) S.A. nie wpłacił pozwanemu zaliczki, której wpłata warunkowała zapłatę prowizji przez pozwanego na rzecz powoda, ponadto pozwana spółka nie otrzymała całości należnego jej od (...) S.A. wynagrodzenia z uwagi na okoliczność, że pomiędzy (...) sp. z o.o., (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. sp. k. powstał spór w przedmiocie wadliwości stolarki okiennej dostarczonej przez pozwanego.

(dowód : porozumienie do umowy nr (...) z dnia 06.08.2008 r. zawarte dnia 17.07.2013 r. (k. 65-69), odpisem z KRS spółki (...) sp. z o.o. (k. 70-75), pismo R. S. z dnia 05.11.2014 r. (k. 138-139), zeznania świadka Z. I. (nagranie rozprawy z dnia 02.12.2014 r. k. 146), zeznania świadka S. W. (nagranie rozprawy z dnia 02.12.2014 r. k. 146), zeznania świadka Ł. K. (nagranie rozprawy z dnia 02.12.2014 r. k. 146), zeznania świadka S. P. (nagranie rozprawy z dnia 02.12.2014 r. k. 146), zeznania świadka P. N. (nagranie rozprawy z dnia 02.12.2014 r. k. 146), zeznania świadka B. P. (nagranie rozprawy z dnia 02.12.2014 r. k. 146), uzasadnienie orzeczenia w sprawie X K 760/12 (k. 106-121), notatka ze spotkania na budowie z dnia 05.10.2010 r. (k. 170-171), fragment dziennika budowy (k. 172-177), pismo (...) sp. z o.o. z dnia 15.10.2009 r. (k. 178-179), pismo (...) Bank (...) S.A. z dnia 31.01.2011 r. (k. 180), dokumentacja zdjęciowa (k. 181-186), opinia techniczna z dnia 18.08.2014 r. (k. 187-209), porozumienie z dnia 15.07.2013 r. (k. 225-228), dziennik budowy nr (...) (k. 240-272), dziennik budowy nr (...) (k. 273-373), ekspertyza Instytutu (...) (k. 374-397), zeznania przedstawiciela pozwanego J. O. (nagranie rozprawy z dnia 03.03.2015 r. k. 406)

W związku z brakiem płatności zaliczki na rzecz pozwanego przez Generalnego Wykonawcę oraz upływem terminu, na który umowa stron z dnia 18 lipca 2008 r. była zawarta, umowa ta uległa rozwiązaniu. Po rozwiązaniu ww. umowy

strony kontynuowały współpracę. Pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda prowizji w kwocie jaką strony uzgodniły w nieobowiązującej już umowie pisemnej tj. 475.000,00 zł. Pozwany uzgodnił z powodem, że należna powodowi prowizja zostanie zapłacona po otrzymaniu przez pozwanego wynagrodzenia od Generalnego Wykonawcy. Pozwany wpłacał na rzecz powoda należności tytułem prowizji w miarę otrzymywania środków od Generalnego Wykonawcy. Generalny Wykonawca nie zapłacił pozwanemu kwoty 231.000,00 zł.

Powód po upływie okresu obowiązywania umowy z dnia 18.07.2008 r. wystawił pozwanemu następujące faktury VAT na łączną kwotę 579.500,00 zł: fakturę nr (...) r. z dnia 22.10.2008 r. na kwotę 286.700,00 zł, fakturę nr (...) z dnia 15.12.2008 r. (skorygowaną korektą wartościową nr (...) z dnia 19.12.2008 r.) na kwotę 229.360,00 zł oraz fakturę VAT nr (...) z dnia 10.08.2010 r. na kwotę 63.440,00 zł. Tytułem zapłaty za powyższe należności pozwany uiszczył na rzecz powoda łącznie kwotę 413.440,00 zł, co czynił następująco: w dniu 12.11.2008 r. uiszczył kwotę 150.000,00 zł, w dniu 25.05.2009 r. kwotę 200.000,00 zł oraz w dniu 25.08.2010 r. kwotę 63.440,00 zł. Pismem z dnia 17 maja 2011 r. strona powodowa wezwała pozwaną spółkę do zapłaty kwoty 166.670,00 zł tytułem należności wynikających z faktury VAT nr (...) z dnia 15.12.2008 r.

W dniu 16 maja 2013 r. w trakcie składania zeznań przed Sądem Rejonowym dla W. Ś.w W. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt X K 760/12 wspólnik pozwanej spółki (...) (rozprawa miała miejsce przed przekształceniem pozwanej spółki ze spółki jawnej w spółkę komandytową) złożył oświadczenie, że informował powoda o tym, iż ostatnią kwotę prowizji w wysokości 166 tys. zapłaci na jego rzecz wtedy, kiedy Generalny Wykonawca przeleje pieniądze pozwanemu.

(dowód : faktura VAT nr (...) r. z dnia 22.10.2008 r. (k. 19), faktura VAT nr (...) z dnia 15.12.2008 r. (k. 21), korekta wartościowa nr (...) z dnia 19.12.2008 r. (k. 23), faktura VAT nr (...) z dnia 10.08.2010 r. (k.25), potwierdzenie przelewu z dnia 12.11.2008 r. (k. 26), potwierdzenie przelewu z dnia 25.05.2009 r. (k. 27), potwierdzenie przelewu z dnia 25.08.2010 r. (k. 28), potwierdzenie salda z dnia 31.12.2008 r. (k. 29), wezwanie do zapłaty z dnia 17 maja 2011 r. wraz z dowodem nadania (k. 30-31), protokół rozprawy z dnia 16.05.2013 r. w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym dla W. Ś.w W. sygn. akt X K 760/12 (k. 32-36), zeznania przedstawiciela pozwanego J. O. (nagranie rozprawy z dnia 03.03.2015 r. k. 406)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, zeznań świadków Z. I., S. W., Ł. K., S. P., P. N., B. P. oraz zeznań stron.

Dowodom z dokumentów Sąd przyznał walor wiarygodności w całości albowiem nie budziły one wątpliwości co do swojej treści, a nadto nie były kwestionowane przez strony procesu.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków Z. I., S. W., Ł. K., S. P., P. N., B. P. oraz pozwanego, w imieniu którego zeznawał J. O. albowiem przeprowadzone w sposób bezpośredni wykazywały się dużą dozą prawdziwości, były wewnętrznie spójne, jasne i logicznie się uzupełniały.

Za częściowo wiarygodne Sąd uznał zeznania powoda M. W.. Za przyjęciem jako wykazanego stanowiska powoda w zakresie okoliczności, iż strony nie dokonały ustnych uzgodnień w przedmiocie współpracy pomiędzy nimi, brak jest podstaw w materiale dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa oparła swoje roszczenie na fakcie zawarcia z pozwanym umowy z dnia 18 lipca 2008 r., na mocy której powód zobowiązał się do świadczenia usług na rzecz pozwanego, w tym pośredniczenia przy wprowadzeniu pozwanego do realizacji kontraktu budowlanego, natomiast pozwany zobowiązany był do zapłaty prowizji. Wskazana umowa była umową terminową, zawartą na czas określony do dnia 31 września 2008 r. Płatność prowizji na rzecz powoda z tytułu realizacji umowy strony uzależniły od spełnienia łącznie dwóch warunków: podpisania kontraktu przez pozwanego z Generalnym Wykonawcą oraz wpłaceniu na rzecz pozwanego przez

Generalnego Wykonawcę zaliczki. Jak wskazano powyżej, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy ustalił, że Generalny Wykonawca – spółka (...) S.A. nie wpłaciła na rzecz pozwanego zaliczki z tytułu realizacji umowy, ponadto umowa łącząca powoda z pozywanym uległa rozwiązaniu z upływem terminu na jaki była zawarta.

Nadto Sąd ustalił, że w drodze ustnych uzgodnień pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda prowizji w kwocie jaką strony uzgodniły w nieobowiązującej już umowie pisemnej tj. 475.000,00 zł. Zgodnie z praktyką stron pozwany wpłacał na rzecz powoda należności tytułem prowizji w miarę otrzymywania środków od Generalnego Wykonawcy. Generalny Wykonawca nie zapłacił pozwanemu kwoty 231.000,00 zł.

Brak pisemnej umowy określającej wysokość prowizji nie stanowi przeszkody do przyjęcia, że taka umowa została zawarta skoro sam fakt prowizji nie był kwestionowany przez strony, a kwestię sporną w niniejszej sprawie, w świetle twierdzeń powoda i zarzutów strony pozwanej, stanowiła okoliczność czy pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda nieuiszczonej części prowizji, mimo, że sam nie otrzymał całości wynagrodzenia od Generalnego Wykonawcy z tytułu realizacji kontraktu, w którym udział zapewnił mu powód.

W pierwszej kolejności jednakże mając na względzie, iż pozwany podniósł zarzut przedawnienia powyżej wskazanych roszczeń powoda, należało ustalić czy roszczenie to faktycznie uległo przedawnieniu, a nadto – z uwagi na zarzuty strony powodowej – ustalić czy nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia.

Sąd Okręgowy uwzględnił zarzut strony powodowej w przedmiocie okoliczności, iż pozwany uznał roszczenie. W tym miejscu wskazać należy, iż bieg przedawnienia zgodnie z treścią art. 123 k.c. może zostać przerwany przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje albo przez wszczęcie mediacji. Po każdym zaś przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W sprawie bezsporne było, że pozwany zapłacił na rzecz powoda część prowizji: w dniu 12.11.2008 r. uiszczył kwotę 150.000,00 zł, w dniu 25.05.2009 r. kwotę 200.000,00 zł oraz w dniu 25.08.2010 r. kwotę 63.440,00 zł. Ponadto na rozprawie w dniu 16 maja 2013 r. w trakcie składania zeznań przed Sądem Rejonowym dla W. Ś. w W.w sprawie prowadzonej pod sygn. akt X K 760/12 współnik pozwanej spółki (...) złożył oświadczenie o tym, że informował powoda o tym, iż ostatnią kwotę prowizji w wysokości 166 tys. zapłaci na jego rzecz wtedy, kiedy Generalny Wykonawca przeleje pieniądze pozwanemu.

Zarówno wskazane powyższej płatności należności jak również powołane oświadczenie przedstawiciela pozwanej spółki wskazują, że doszło do tzw. uznania niewłaściwego długu. Uznanie niewłaściwe długu jest bowiem jedynie oświadczeniem wiedzy dłużnika o istnieniu długu (bycia przez niego dłużnikiem) i nie musi towarzyszyć mu zamiar ani nawet świadomość wywołania jakichkolwiek skutków prawnych, związanych np. z przerwą biegu przedawnienia roszczenia. Powszechnie przyjmuje się, że wszelkie prośby kierowane do wierzyciela, np. o uzgodnienie nowych warunków spłaty długu, czy też częściowa spłata długu stanowią uznanie niewłaściwe długu, chociażby nie doszło do porozumienia pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem. Wskazać w tym miejscu należy na treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 marca 2013r. sygn. akt VI ACa 1214/12 (LEX nr 1369405), w którym wskazuje się na sens instytucji uznania roszczenia. W myśl powołanego orzeczenia instytucja ta polega na tym, że dłużnik zapewnia wierzyciela o wykonaniu zobowiązania, w związku z czym wierzyciel nie musi się obawiać upływu przedawnienia roszczenia, gdyż uznanie powoduje przerwanie biegu przedawnienia, na skutek którego przedawnienie zaczyna biec na nowo. Uznanie jest więc przejawem lojalności dłużnika w stosunku do wierzyciela i zapobiega wytaczaniu niepotrzebnych procesów. Uznanie niewłaściwe polega na tym, że dłużnik nie składa wprawdzie wyraźnego oświadczenia o uznaniu roszczenia, lecz na podstawie objawów jego zachowania kontrahent może zasadnie przyjmować, że dłużnik ma świadomość ciężącego na nim zobowiązania i ma zamiar dobrowolnego spełnienia świadczenia. Z kolei Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 8 stycznia 2013r. sygn. akt V ACa 913/12 (LEX nr 1314724) wskazał, że przejawem takiego uznania nieprawidłowego może być w szczególności zapłata części długu. Powyższe potwierdził też Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 14 grudnia 2012r. sygn. akt I ACa 1205/12 (LEX nr 1246693),

w którym podał, iż skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia nie jest uzależniony od uznania długu w określonej wysokości. Uznanie niewłaściwe długu dotyczy stanu wiedzy podmiotu składającego oświadczenie, wystarczy zatem, aby dłużnik uznał dług co do zasady. Uznanie niewłaściwe może dotyczyć także roszczeń, których wysokość nie jest jeszcze dokładnie ustalona. Przyjmuje się też, że uznanie niewłaściwe nie musi wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia. W czynnościach konkludentnych z natury rzeczy nie ma miejsca na oświadczenia co do wysokości uznawanego długu. W konsekwencji Sąd ustalił, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Wskazać jednakże należy, że ustną umowę zawartą przez strony należy zakwalifikować jako umowę o świadczenie usług, do której w myśl art. 750 k.c. do umowy tej mają odpowiednie zastosowanie przepisy o zleceniu. Stosownie do treści przepisu art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiał się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

W ocenie Sądu Okręgowego strony w ustnych ustaleniach uzależniły dokonanie przez pozwanego na rzecz powoda płatności prowizji od uprzedniej zapłaty wynagrodzenia przez Generalnego Wykonawcę na rzecz pozwanego. Powyższe wynika zarówno z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań przedstawiciela strony pozwanej J. O., jak również z praktyki stron dotyczącej realizacji umowy. Strona powodowa wystawiała faktury VAT już po rozwiązaniu umowy pisemnej, ponadto faktury te nie obejmowały jednorazowo całej ustalonej przez strony prowizji, lecz dzieliły ją na raty. Powyższe w ocenie Sądu wskazuje, iż strony wykonywały ustną umowę zawartą na innych warunkach niż umowa pisemna – w szczególności podkreślić należy, iż zapłata wynagrodzenia, do którego strona pozwana zobowiązała się na podstawie umowy ustanej była warunkowa – uzależniona od uprzedniej wpłaty na rzecz pozwanego dokonanej przez Generalnego Wykonawcę.

Powyższe oznacza zatem, że wobec braku płatności pełnej kwoty wynagrodzenia przez Generalnego Wykonawcę na rzecz pozwanego, słuszny jest zarzut strony pozwanej co do braku spełnienia warunków zobowiązujących stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powoda prowizji uzgodnionej przez strony.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powyżej powołanych przepisów, w punkcie I wyroku Sąd oddalił powództwo w całości.

Orzeczenie w przedmiocie zwrotu kosztów procesu zostało wydane w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3692 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwota 75 zł tytułem zwrotu wydatków.